

Viime aikoina ovat jotkut yrittäneet väittää sarjakuvalla menevän eritoten Euroopassa huonosti. Väite tuntuu ensi alkuun uskomattomalta, kun katsoo millaista tasoa on esim. Ranskan, Italian ja Belgian huipputuotanto. Mutta kun silmilleen nostaa myyntimiehen kirkkaanväriset lasit, niin tilansaattaa näyttää toiselta. Sitten Asterixin ei todella ole syntynyt samanlaista imeväisikäisistä eläkeläisille hyvin kaupaksi menevää sarjakuvaa. (Ellei sellaiseksi voi ajatella valtavan suosittua Achille Talonia.)

Vaan mitä sitten? Ei kirjallisuudessa eikä elokuvassakaan sellaisten tuotteiden määrä järin runsas ole. Eniten sellaisia tuotteita toivovat kustantajat, koska markkinointi on silloin helppoa ja näin sijoitetulle pääomalle voi saada parhaan tuoton. Ävarammin ajatellen edes tarve sellaisiin ei välttämättä ole kovin suuri: kullekin kehitystasonsa mukaisesti vaikeudeltaan samaa tai yläkanttiin, niin hyvä tulee. Esimerkiksi Mämmilää voi hyvin lukea alle 10-vuotiaana, mutta vasta vanhempana alkaa tajuta sen yhteiskunnallisempaa viestiä.

Tilanne on hyvä näin: on olemassa lasten sarjakuvia (hyviä tosin liian vähän), varttuneempien sarjakuvia ja aikuisten sarjakuvia. Kahta jälkimmäistä lajia Eurooppa ja maailma on tulvillaan, kunhan me vain saisimme nähdä niitä myös suomeksi.

Kaikenikäisten sarjakuvia saa toki olla, mutta niiden puute ei oikeuta sanomaan sarjakuvan asemaa ja tilannetta huonoksi.

Jättipainosten ystäville kerrottakoon, että esim. Ranskassa on sarjakuvakirjojen keskimääräinen painos n. 20 000 ja sillä kielialueella asuu sentään paljon yli 60 miljoonaa ihmistä. Tuosta pienehköstä painoksesta huolimatta kaikki osapuolet saavat korvauksen työstään ja Ranskassa syntyy koko ajan korkeatasoista sarjakuvaa.

Toivottavasti ajattelemisen aihetta antoi